

«Вітай мені, тихе...»

Карманський Петро Сильвестрович

* * *

Вітай мені, тихе, задумане море!
Приходжу до тебе, як вірний до храму,
Коли важка дума його чоло оре
І дух безнадійно зсувається в яму.
Як птах до вирею, душа моя рвалась
До тебе з країни незмірної смуги,
І в хвилях одчаю до мене сміялась
Твоя безконечна краса незбагнута.
Вітай мені, тиха колиско задуми!
Прийми мою тугу, як власну дитину.
В душі моїй квілять несплакані думи,
А серце банує, сумне до загину.

Постійна адреса: http://ukrlit.org/karmanskyi_petro_sylvestrovych/vitai_meni_tykhe